

доха пропуск да присъствувам в съда. Делото се гледаше в казармата на свързочния полк, близо до затвора. Често ходех на процеса, но се виждахме с Кольо по време на почивките от 15 минути. Сутрин и след обед по един път. Еие се поздравлявахме с Кольо, Дончо, Атанас Романов и другите, а Елена Вапцарова от едната страна и Бойка от другата седаха на скамейката и си говореха с Кольо.

Гледахме Кольо малко да е седнал да почине, защото по няколко часа стоеха прави, когато се гледаше делото. Така около ^{за} две седмици бе претупан този голям процес, 60 души бяха обвинени на всичките се искаше смъртна присъда. Бяха допуснати само по трима души свидетели за всеки подсъдим. Съдиите бързаха по-скоро да свършат съдебния процес, на никой не даваха да се изкаже до края напълно - нито на обвиняемите, нито на свидетелите, нито на защитниците адвокати. Само прокурорът Стоманияков приказва почти целия ден, като наричаше подсъдимите с най-лоши имена - убийци, агенти на Москва и т.н. На 19 юли приключи процеса. Ние не знаехме кога ще се прочетат присъдите. Съдиите и полицията криеха от нас. За да не изпуснем това, ние се бяхме разделили на две вежурни групи. Едната стоеше пред Централния затвор, а другата на улица "Аксаков" срещу вратата на Софийския военно-полеви съд.

Аз бях с жените при Централния затвор. Към 11 часа на 23 юли 1942 г. пристигна конна полиция и всички ни пропъди и ние застанахме при оградите на отсрещните къщи на улицата. След няколко минути пристигна една затворена кола пред затвора, след малко в нея почнаха да се качват нашите близки.

С белезници на ръце преди да влезе в колата Кольо се поспря, за да ни търси с погледа си. -али ме е видял от далеч не